

Britské operace pod falešnou vlajkou v Irsku, nové důkazy (Od Belfastu po Bagdád)

Joe Quinn

Sott.net

Překlad: NaSeveru.org

1. února 2020

Titulní foto: "Byli jsme skupina katolických a protestantských hudebníků ze severu a jihu

a kdekoli jsme hráli, tam jsme poráželi sektářství." Stephen Travers, baskytarista a přeživší masakru skupiny

The Miami Showband

Severní Irsko a jeho „[Problémy](#)“ za nimiž stáli Britové

31. července 1975 pozdě v noci, asi 7 mil od hranice mezi Severním Irskem a Irskou republikou, byl mikrobús přepravující členy hudební skupiny *The Miami Showband* zastaven skupinou, která vypadala jako britští vojáci. Všech pět členů skupiny - vedoucí zpěvák Fran O'Toole, trumpetista Brian McCoy, kytarista Tony

Geraghty, basista Stephen Travers a saxofonista Des McAlea - bylo vyzváno, aby vystoupili z mikrobuse a postavili se u kraje silnice, zatímco dva vojáci prohledávali jejich vozidlo.

Alespoň někteří z vojáků byli členy Ulsterského obranného pluku ([Ulster Defense Regiment - UDR](#)) - pěšího pluku britské armády naverbovaného ze Severního Irska - **ale byli to také členové UVF - [Sbor ulsterských dobrovolníků](#), loajalistická polovojenská skupina, odpovědná za mnoho nahodilých vražd nevinných severoirských katolíků, v bobtnajícím sektářském severoirském konfliktu.**

Zatímco jeden voják si vyžádal od každého člena kapely jméno a adresu, zastavilo u nich auto a objevil se další uniformovaný muž. Na hlavě měl baret, který byl zřetelně odlišný od těch, které měli ostatní, a podle dvou členů kapely hovořil s „ostrým anglickým přízvukem“. Tento muž okamžitě začal vše řídit a dal ostatním vojákům pokyn, aby od členů kapely místo jejich adres požadovali data narození.

No surprise that british army captain Robert Nirac was involved in the Miami showband killings. The witness's told the cops and the HET about him, and they covered it up..

Fair play to [@MiamiShowband](#) Stephen Travers for his dignified campaign to get justice for his friends. pic.twitter.com/ZAk0YYUfKw

— damien Lindsay (@limboss12) [January 25, 2020](#)

Překlad Tweetu: Není nijak překvapující že kapitán britské armády Robert Nirac se podílel na vraždě skupiny *Miami showband*. Svědkové o něm řekli policii a HET a oni to ututlali.. Všechna čest Stephenovi Traversovi z [@MiamiShowband](#) za jeho důstojnou kampaň domoci se spravedlnosti pro jeho přátele.

Zatímco probíhal tento zdánlivě běžný postup, dva vojáci kteří údajně „prohledávali mikrobuse“, se ve skutečnosti pokoušeli umístit bombu do kufru pod předním sedadlem. Plán byl následující: umožnit členům skupiny pokračovat v cestě na jih směrem k Dublinu a **jakmile by překročili nedalekou hranici s Irskou republikou, došlo by k výbuchu bomby, která by zabila všechny uvnitř**. Věrohodný příběh o tom, že členové skupiny byli buď členy Irské republikánské armády (IRA), nebo že převáželi bombu pro IRA, by se pak

„přirozeně“ vyvinul a očernil by jejich jména a vyvinul tlak na irskou vládu, aby zvýšila kontrolu nad pohybem IRA přes hranice.

Jeden z vozů použitý střelci při vraždě členů skupiny Miami Showband

A však zatímco byla bomba umisťována, nepřesné letování na hodinách používaných jako časovač způsobilo, že bomba předčasně vybuchla. Oba vojáci/členové UVF byli okamžitě zabiti. **Ozbrojenci, aby se zbavili svědků falešného kontrolního stanoviště a následného bombového útoku, zahájili palbu na členy skupiny**, kteří byli silou výbuchu do jednoho odmrštěni do pole pod úrovní silnice.

Zbytky mikrobusu showbandu

Brian McCoy byl zasažen do zad a krku devíti střelami z 9mm pistole Luger během počáteční salvy. Stephen Travers byl vážně zraněn kulkou dum-dum, ale přežil díky tomu, že hrál mrtvého. Tony Geraghty a Fran O'Toole se pokusili uprchnout, ale střelci je rychle dostihli. O'Toole byl zasažen dvaadvacetkrát z kulometu, převážně do obličeje, zatímco Geraghty byl střelen dvakrát ze zadu do hlavy a několikrát do zad.

Des McAlea, který stál nejbližší u mikrobusu, byl sražen jeho dveřmi, které odletěly při výbuchu, ale nebyl těžce zraněn. Ležel ukrytý v hustém podrostu s obličejem na zemi a skrytý před ozbrojenci. Travers později vzpomínal, že jeden z odcházejících ozbrojenců řekl svému druhovi, který kopal do McCoyova těla, aby se ujistil, že není naživu: „Tak pod', ti parchanti jsou mrtví. Dostal jsem je s dum-dumama.“

Šest členů skupiny The Miami Showband

Nedávno zveřejněné dokumenty britského ministerstva obrany [odhalily](#), že muž s „ostrým anglickým přízvukem“ byl **kapitán Robert Nairac ze zvláštní průzkumné jednotky, divize spadající pod zpravodajský sbor britské armády, která se podílela na tajných operacích v civilu v Severním Irsku od 70. let 20. století.** Redigované dokumenty také ukazují, že **Nairac byl zodpovědný za plánování a provedení útoku na *Miami Showband*.**

O necelých 6 měsíců později, 5. ledna 1976, proběhlo další hromadné střílení poblíž vesnice Whitecross, asi 10 mil od místa, kde došlo k útoku na *Miami Showband*. Střelci zastavili mikrobuse vozující jedenáct protestantských dělníků, které postavili vedle něj a postříleli je. Přežila pouze jedna oběť, přestože byla osmnáctkrát střelena. Přeživší, Alan Black, [svědčil](#), že slyšel, jak jeden z účastníků hovořil s anglickým přízvukem, což vyvolalo spekulace, že to byl opět Nairac, nebo podobný typ, který do toho byl zapojený. Muž který jako první dorazil na místo činu, [Gerald Byrne, řekl, že blízký přítel](#), který měl přímý kontakt s Nairacem, řekl, že to byl Nairac kdo zastavil mikrobuse.

Kulkami provrtaný mikrobús, který vezl dělníky

Nairac a jeho skupina ve zvláštní průzkumné jednotce jsou podezřívání z toho, že řídili „[Glenanne gang](#)“, skupinu složenou z členů lojalistických polovojenských eskader smrti, UDR, a sloužících členů policejních sil Severního Irsku (RUC – Královská ulsterská policie). V roce 2007 bylo odhaleno, že tato skupina plánovala „odvetný“ útok za masakr Whitecross, během kterého by bylo **zavražděno 30 dětí na základní škole** v malé vesničce Belleeks. Plán byl odvolán, protože členové skupiny měli [podezření](#), že **muž, který navrhl provést útok, pracoval pro britskou vojenskou zpravodajskou službu a že jeho záměrem bylo vyprovokovat občanskou válku.**

Glenanne Gang byl přímo spojen s vraždou nejméně 120 nevinných katolíků v Severním Irsku během období „Problémů“. Rovněž byl zodpovědný za řadu bombových útoků v Dublinu a Monaghanu v Irské republice, ke kterým došlo 17. května 1974, bylo při nich zabito 33 civilistů a 500 zraněno. [Casselova zpráva](#) vyšetřovala 76 zabití připisovaných této skupině a našla důkazy, že **britští vojáci a policisté byli zapojeni do 74 z nich.**

7. července 1993 vysílala Yorkshirská televize dokument *Skrytá ruka: Zapomenutý masakr* [*Hidden Hand: The Forgotten Massacre*], který vyšetřoval

bombové útoky a **označil loajalistické polovojenské jednotky jako ty, které provedly bombové útoky. Tvůrci dokumentárního filmu předložili důkazy o tom, že polovojenské jednotky v té době pracovaly pro britskou zpravodajskou službu. Dále byly předloženy důkazy, že Nairac byl do útoků zapojen, komentátor řekl:**

“Máme důkazy z policejních, vojenských a loajalistických zdrojů, které potvrzují [...], že v květnu 1974 se Nairac setkával s těmito teroristy, zásoboval je zbraněmi a pomáhal jim plánovat teroristické činy.

Kapitán Robert Nairac z Grenadierské gardy, později velitel jednotky britské eskadry smrti v Irsku během 70. let 20. století

[Podle skotského investigativního novináře Eamonna O'Neilla](#) mají vládní úřady v Dublinu tajné dokumenty, které odhalují účast britské armády v bombových útocích. Dublinský právník řekl O'Neilovi, že britská korespondence z té doby naznačovala, že „bombové útoky v Dublinu a Monaghan byly spojeny se skupinou známou jako „protestantské reakční složky“ (neboli Glenanne Gang), která byla řízena týmem „zvláštních služeb“ z velitelství britské armády v Lisburnu. Je již

delší dobu známo, že v roce 1974 operovala v Armaghu zvláštní jednotka britské armády pod názvem „4 Field Survey Group“. **Nairac byl v této skupině.**

Penzionovaný britský vojenský zpravodajský důstojník Fred Holroyd je jedním z několika bývalých členů britských sil, který odhalil strategii atentátů a tajných dohod mezi britským armádním zpravodajským sborem a lojalistickými polovojenskými silami v Severním Irsku. Holroyd [během rozhovoru s O'Neillem](#) řekl, že se v roce 1974 setkal s Nairacem a věděl, že pracuje pro speciální jednotku. Holroyd spojil Nairaca s portadownskou lojalistickou polovojenskou skupinou, [UDA](#), a tvrdí, že Nairac byl „s nimi na schůzích kdy se plánovaly teroristické útoky“.

Holroyd tvrdí, že se Nairac řídil rozkazy, možná od MI5, nebo jiné jednotky britské zpravodajské komunity. „Myslím si, že za jeho nasazením v Irsku byly skryté úmysly,“ řekl. **Holroyd je přesvědčen, že Nairaca řídil někdo přímo v Anglii, někdo s dostatečnou mocí, aby mohl také ovládat severoirskou SAS (Special Air Service - speciální jednotky britské armády), pokud by se tato začala příliš zajímat o Nairacovy tajné mise a celkovou činnost.**

Holroyd také tvrdil, že se Nairac spojil s dalším mužem od SAS, Julianem “Tony” Ballem..

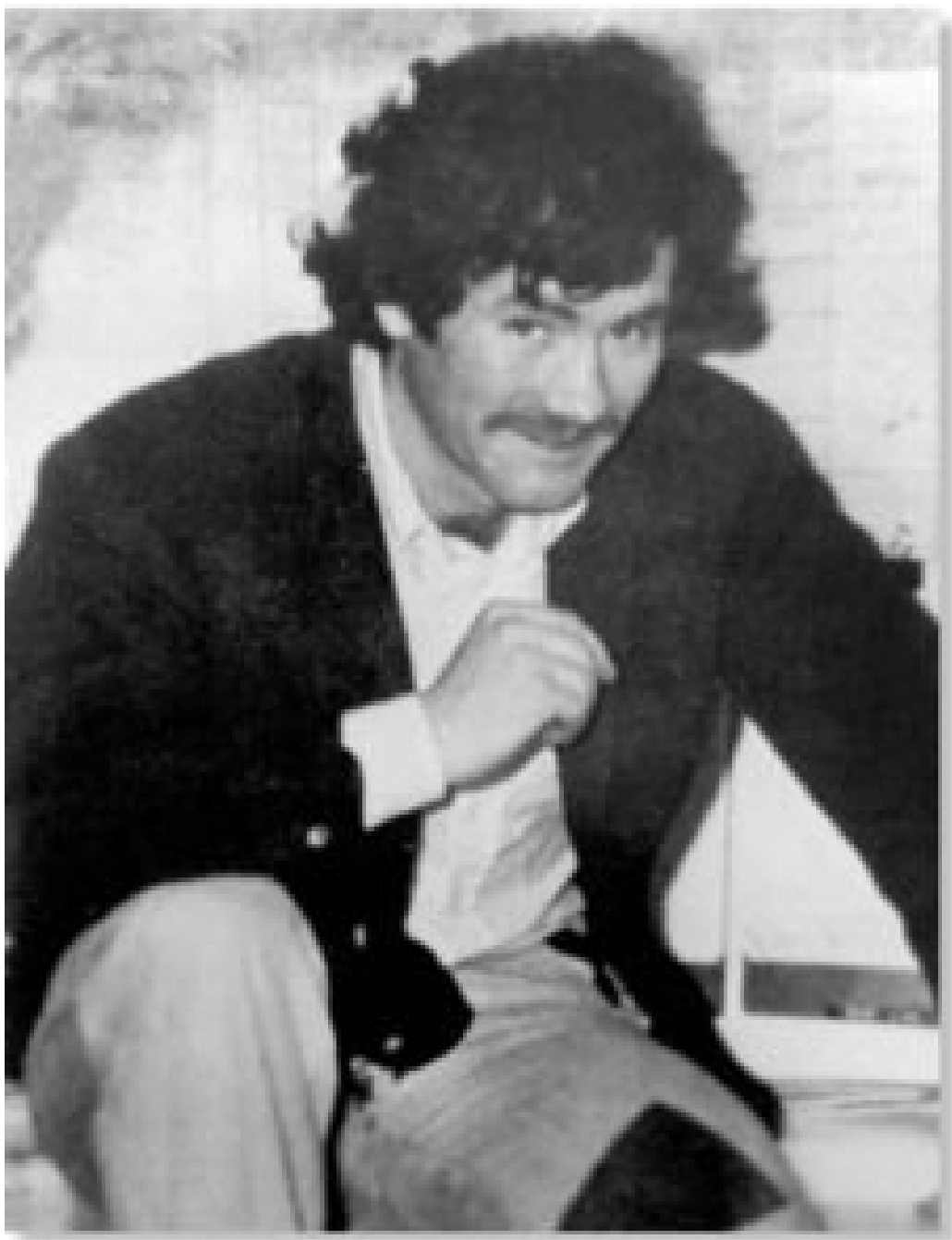
„Podle informací a důkazů, které jsem obdržel, vím, že Robert Nairac a Tony Ball spolupracovali a že někteří důstojníci britské armády si stěžovali velícímu důstojníkovi, že **[Nairac] chodil večer ven s Ballem - střílet jednu noc katolíky a druhou protestanty.** Použili neoznačené auto a měli na sobě obyčejné oblečení, ale měli samopaly a pistole.“

Kapitán Robert Nairac se druží s místními obyvateli ve čtvrti Ardoyne v Belfastu pár měsíců před jeho smrtí

Během dne chodil Nairac ulicemi v hlídkové uniformě a občas k tomu přidal kovbojský klobouk, tenisky nebo další doplňky které nebyly součástí základní výbavy, jako je pouzdro na pistoli přes rameno, nebo „pumpovací brokovnici“. V noci se vydával „v utajení“ do místních barů, o nichž bylo známo, že je navštěvují členové IRA. V noci 14. května 1977 jel Nairac potřetí do Tree Steps, baru v malé vesnici Dromintee v jižním Armagh. Místním obyvateům údajně řekl, že se jmenuje Danny McErlaine, že je automechanik a člen oficiální IRA.

Skutečný McErlaine byl na útěku od roku 1974 a později ho v červnu 1978 zabila Prozatímní irská republikánská armáda za krádež zbraní z organizace. Svědci říkají, že Nairac vstal a zpíval rebelskou píseň [The Broad Black Brimmer](#) s kapelou, která tu noc hrála. Asi kolem 23:45 byl unesen po potyčce na parkovišti u hospody a převezen přes hranici do Irské republiky na pole u lesa Ravensdale, kde byl zastřelen. Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno.

Nairac převlečen za „běžného Ira“

Nairac v roce 1979 **obdržel posmrtně vyznamenání Jiřího kříž, druhé nejvyšší ocenění v systému vyznamenání ve Velké Británii**, které se uděluje „za činy největšího hrdinství nebo za zřejmou odvahu v okolnostech extrémního nebezpečí“.

Výše uvedené je pouze malým vzorkem velkého množství důkazů, které vyšly najevo během posledních let a které dokazují, že britský stát nepochybně během konfliktu v Severním Irsku nejednal ani zdaleka jako „strážce míru“, ale

uskutečňoval vojenskou strategii, která se aktivně snažila rozdmýchávat sektářské rozdělení prostřednictvím tajného cíleného zabíjení civilistů na *obou* stranách náboženského předělu. Tato strategie se však v žádném případě neomezovala na Severní Irsko a ani na britské vojenské velení.

Irácký problém s „občanskou válkou“

V březnu 2013 britské noviny *The Guardian* zveřejnily výsledky patnáctiměsíčního šetření Guardianu a BBC Arabic. Vyšetřování eufemisticky nazvané „[James Steele: tajemný američan v Iráku](#)“, představuje jednoznačné důkazy, že bezprostředně po americké invazi do Iráku **začala americká vláda a armáda sestavovat desetitisícičlenou „šíitskou milici“, která měla být pod velením USA použita k provedení tří věcí:**

- 1. Unést, mučit, vraždit a mrzačit členy iráckého odporu a ty členy iráckého obyvatelstva, kteří je podporovali.**
- 2. Umisťovat bomby, které se střídavě zaměřovaly na sunnitské a šíitské oblasti ve snaze rozdělit obyvatelstvo a tím i eliminovat jakýkoli jednotný odpor vůči okupaci USA.**
- 3. Vytvořit dojem „občanské války“ v Iráku, který by mohly využít vlády USA a spojeneckých vlád a armád k ospravedlnění pokračující okupace Iráku za účelem „udržování míru“.**

Zatímco padesátiminutový dokument je dostatečným důkazem toho, že Rumsfeld, Cheney, generál Petraeus a všichni ostatní neokonzervativní váleční jestřábi a zrůdy ze CIA si záměrně vyžádali služby bývalého plukovníka americké armády Jamese Steelea, aby sestavil eskadry smrti proti iráckému odboji místních obyvatel (taktika kterou Steele [použil proti hnutím odporu v Jižní Americe v 70. a 90. letech 20. století](#)), což podporuje oficiální příběh o tom, že „sektářství“ v Iráku bylo hlavní příčinou masakru ke kterému došlo.

Cheney a Rumsfeldův pan Eskadrasmrti: plk. James Steele

Takzvané „šiiitské milice“ využívané americkou vládou (s pomocí a radami od britských a izraelských „expertů“ na potlačování povstání) byly přímo naverbovány lidmi jako je James Steele, aby prováděly mimosoudní vraždy kohokoli, koho mohli volně identifikovat jako ‘odboj’. Aby se zamaskovala tato strategie, byly [ve velkém měřítku](#) provedeny nahodilé útoky proti iráckým civilistům, jak proti šiitům, tak i sunnitům.

Někteří z těchto jedinců by byli na jiném místě označováni za „al-Kajdu“ nebo „ISIS“. Jejich užitečnost nasazení pro americké válečné jestřáby v Pentagonu byla dvojnásobná, protože ospravedlňovali pokračující okupaci USA a ex post facto poskytovali „důkaz“ pro americkou válku proti terorismu, tedy že USA jsou ve válce s pachateli 11. září.

Vyšetřování *Guardianu* [do aktivit Steelea a jeho pomocníka Jamese H. Coffmana v Iráku](#) nenechává žádné místo pro pochybnosti o povaze těchto mužů, kteří byli osobními důvěrníky Rumsfelda a Cheneyho:

Steeleova komanda používala nejbrutálnější metody určené k tomu přimět zadržené mluvit. Neexistují žádné důkazy o tom, že by se Steele nebo Coffman účastnili těchto mučení, ale generál Muntadher al Samari, bývalý generál v irácké armádě, který po invazi s USA pracoval na obnově policie,

tvrdí, že věděli přesně, co se dělo a dodávali komandům seznamy lidí, které chtěli přivést. Říká, že se pokusil zastavit mučení, ale nepodařilo se mu to a proto uprchl ze země.

„Byli jsme na obědě. Plk. Steele, plk. Coffman, a dveře se otevřely a kapitán Jabr tam mučil vězně. Ten visel vzhůru nohama, Steele vstal a jednoduše zavřel dveře, nic neřekl - bylo to pro něj normální. “

V [článku Deutsche Presse](#) z března 2013, odhalil generál Muntadher al-Samari, velitel iráckého ministerstva vnitra od roku 2003 do 2005, roli, kterou USA hrály v mučení, jež prováděly vyslyšací jednotky zvláštních komand, přičemž tvrdil, že Steele a jeho kolega plk. [Coffman](#) přesně věděli, co se dělo. Al-Samari popsal „nejošklivější druhy mučení“, jaké kdy viděl, což zahrnovalo silné bití a věšení zadržovaných a také vytrhávání nehtů. Zpráva *Guardianu* také tvrdila, že americká podpora sektářských polovojenských jednotek **pomohla vytvořit podmínky, které vedly k sektářské občanské válce.**

Během okupace země byly britské složky díky jejich zkušenostem v Severním Irsku v popředí týrání, mučení a vraždění iráckých civilistů. Jako jeden z mnoha příkladů, v září 2003 byl irácký civilista [Baha Mousa](#) ubit v britském vojenském výslechovém zařízení v Basře. Po celém těle měl 93 zranění. Při vyšetřování jeho smrti bylo uvedeno, **že jeho [britští] vojenští vyšetřovatelé používali takzvaných „pět technik“, které Britové poprvé vyvinuli a použili na katolických civilistech v internačních táborech v Severním Irsku.**

Vyšetřovaní řekli, že „se řídili rozkazy, které pocházely z Londýna“ (ministerstva obrany), a nikoliv od obvyklého velení. V souvislosti s tímto případem bylo nakonec obviněno sedm britských vojáků. Šest bylo shledáno nevinnými. Desátník Donald Payne se přiznal k nelidskému zacházení s vězněm a dostal jeden rok nepodmíněně a následně byl propuštěn z armády.

[19.září 2005](#) zahájili dva tajní britští vojáci SAS, maskovaní v arabských civilních oděvech a pokrývkách hlavy, palbu na irácké policisty poté, co byli zastaveni u silničního zátarasu. **Ve vozidle těchto britských vojáků našla irácká policie našla výbušniny.** Dva iráckí důstojníci byli postřeleni, nejméně jeden z nich zemřel. Oba britští muži byli zatčeni a převezeni na policejní stanici Al Jameat a poté přesunuti do nedalekého domu. Později toho dne britské složky zaútočily na policejní stanici a dům s tanky a vrtulníky a oba vojáci byli

osvobození.

V roce 2005 byli dva vojáci SAS chyceni v Basře oblečeni do arabského oděvu v autě plném výbušnin.

Ve [zprávě iránské zpravodajské agentury z 14. října 2005](#) uvedl irácký armádní důstojník, že se britský vojenský personál a bezpečnostní složky spolupodílely na teroristických činech v Iráku. Irácký důstojník, který se představil IRNA jako Fayyadh Mas'ud, řekl:

„Důkazy, které máme k dispozici, nelze popřít. Vyšetřování ukazuje, že výbušniny a vybavení britské armády byly použity v několika případech výbuchů bomb v Bagdádu.“

Globální „promítání“ teroru

V návaznosti na Velkopáteční dohodu z roku 1998, která definitivně ukončila „Problémy“ Severního Irska, začali vědci na Boston College v centru irských

programů „[projekt ústní historie](#)“, který vedl a archivoval rozhovory s bývalými členy IRA a UVF pod podmínkou, že přepisy budou zveřejněny až po smrti těch, s nimiž byl rozhovor veden.

Přepisy rozhovorů s bývalým vysoce postaveným členem UVF, [Davidem Ervinem](#), byly uvolněny po jeho smrti v roce 2007 a vznikla z nich kniha irského novináře Eda Moloneyeho. V tomto rozhovoru je relevantní jedno konkrétní prohlášení, které Ervine učinil (s poznámkami od Moloneyeho).

V přepisu Ervine hovoří o své první cestě do Ameriky v roce 1994, v rámci rozvíjejícího se mírového procesu v Severním Irsku, který byl podporován Clintonovou administrativou.

Moloney : „Expedice byla zjevením pro Davida Ervina, v neposlední řadě proto, že nahlédl do toho, jak americký sebezájem utvářel zahraniční politiku USA. Zájem Billa Clintona o mírový proces mohl být utvářen vyhlídkou irsko-amerických hlasů, **ale pokud jde o mandariny z Washingtonu, šlo o zapojení do vedení jejich vlastních válek. Mír v Severním Irsku by uvolnil britské vojenské zdroje pro nasazení proti novému vznikajícímu nepříteli Spojených států: militantnímu islámu.**“

Ervine : „[...] loajalistické příměří bylo vyhlášeno 14. října 1994 a o necelý měsíc později jsme byli pozváni, abychom hovořili s lidmi ve Spojených státech ve třech městech - New Yorku, Bostonu a Washingtonu - a to bylo zajímavé, samozřejmě pro mě jako jednoho z delegátů, to bylo nesmírně zajímavé a velmi příjemné. Nikdy předtím jsem v Americe nebyl, nikdy jsem nebyl na tak dlouhém letu, nikdy jsem nebyl vyzvednut a vezen v limuzíně a já nepochybuji o tom, že lidé věřili, že nás svádějí, ale když necháme tuto část stranou, bylo to zásadní.

Měli jsme možnost hovořit s ministerstvem zahraničí, **s referentem Spojeného království a poté, co jsme zjednodušeně obvinili administrativu Spojených států z toho, že je pro-Provo [pro IRA], [britský referent] řekl: „No, víš, prozatímní IRA nemá bombardéry, nemají letadlové lodě, a my musíme pomoci sešít britskou státní pokladnu, abychom mohli pokračovat v další velké bitvě ve světě.“ Všichni jsme se na něj podívali a on řekl: „Islámský fundamentalismus.“** To byl listopad 1994 a nebyl jsem sám, jsou tu další

svědci.“

Ed Moloney - Hlasy ze záhrobí, str. 450

Zde je třeba učinit několik poznámek.

1) **Již v roce 1994 měly skupiny v americké a britské vládě plán „globální války s islámským terorem“.**

2) Tento plán byl již vypracován do té míry, že britská a americká vláda v podstatě učinily rozhodnutí ukončit konflikt v Severním Irsku za výslovným účelem přeměrování britských vojenských zdrojů, vytížené v Severním Irsku, na Blízký východ.

3) Skutečnost, že britská vláda mohla v zásadě „zatáhnout ruční brzdu“ v konfliktu v Severním Irsku **potvrzuje argument, že hrála hlavní roli při jeho udržování v průběhu předchozích 30 let**, především, jak jsme viděli, pomocí svých vlastních silových složek a zástupných polovojenských složek, aby ve své irské provincii vedly pomalou „občanskou válku“.

4) Plán na invazi Blízkého východu a střední Asie z důvodu „boje proti islámskému terorismu“ proto nebyl vynucený pro americkou a britskou vládu v důsledku útoku 11. září. Bylo to plánováno nejméně 7 let dříve, během několika let po pádu Sovětského svazu, který ukončil „studenou válku“, která poskytla ospravedlnění pro americké a britské imperiální dobývání (nebo „spravování“ stávajících kolonií a závislých území) během druhé poloviny 20. století.

Útoky z 11. září tedy byly jednoduše nezbytným důvodem pro plán, který byl dlouhodobě připravován.

Komentář: [Další související článek od Joe Quinna...](#)

- [Britské impérium - lekce státního terorismu \(anglicky\)](#)

SOTT archiv: [From Belfast to Baghdad: New Evidence Emerges of British False-Flag Operations in Ireland](#)